

ஆயிரக் கணக் குல கரப் பாம்பு ச்சிங்க, பரான், தளேன்னு என்னென்னமோ ஓடும்.

பல்லக கபிச சிக கினு உள்ள எறங்கிடுவோம். நின்ன வாக்குல காலால தடவித் தடவிப் பாப்போம். அப்பிடியே வழியக் கண்டபுபிச்சி கண்ண மஃபிக கினு எறங்கிட வணே டியதுதான். வலே முடியிறதுக்குள்ள பத்து பாஞ்சி தடவையாவது முழுவி எழுந் திருச்சிடுவோம். சாதாரணத் தண்ணியா அது. காதலெலாம் சும்மா "கொய்யய்யய்யங்"ன்னு அடச்ச சிக்கும். கண்ணு, காது, மஃபிக் கு, வாயின்னு ஒரு எடம் பாக் கியிருக்காது. இன்ன பண்ணுது? சோறு துன்னாவணுமே!

எங்குட வலே சயெற் ஆளுங்கள்லாம் சரக்குப் போட்டுட்டுத் தான் காவாயில
எறங்குவாணங்க. வாங்குற சம்பளத்த குடிககே... அழிச்சிருவாணங்க. எனக்கு
அன்னிலருந்தே பீ பி, குபிரெண்டுமகே கிடையாது. அதனாலதான் இன்னிக்கி வரிக் கும்
நான் உயிரோட கீ றனே."

""இவ் ளளோ கஷ்டமும் யாருக் காக? பொண்ணுங் களுக் காகத் தான். அதுங் களுக் கு காலா காலத் துல ஒரு கல் யாணத் தப் பண்ணிட் டனே னா நிம் மதியா கண்ண ம் ிடபு வனே."

— நன்றி: திங்கள் சத்யா
(இணையத் திலிருந்து)